

BIALS PIONJÄRER

Fridas kärlek till världen

Som missionär har Frida Thornell fått jobba nära sitt hjärtas längtan – att de som ännu inte hört om Jesus ska få lära känna honom.

Frida växte upp i en stor familj som flyttade från Göteborg, till Lund och sedan till Stockholm. Föräldrarna arbetade bland annat som skolevangelister och hemmet var ofta fullt av alla möjliga folk. Frida själv har alltid gillat äventyr och tyckt om att möta nya människor och nya kulturer. Sedan Frida var liten har hon dragits till både djur och människor som är utsatta och när hon var tonåring började hon förstå Guds kärlek, att han längtar efter att alla i världen ska höra evangeliet om Jesus. Som 18-åring »råkade« Frida flytta till den mångkulturella orten Rinkeby. På torget bland de slöjbeklädda kvinnorna kände hon sig fri och glad! Allt oftare började hon be för muslimer. Vart skulle denna längtan ta henne? Hade Gud börjat planterat en kärlek till världen inom henne?

Frida »hörde« aldrig Guds röst tala om muslimer, onådda folkgrupper eller mission. Men i efterhand är det tydligt hur Gud väckte den där inre kallelsen och planterade en längtan i henne som växte fram. När Frida var 22 år reste hon runt ensam i Mellanöstern två månader. Där på marknaden i Damaskus, drickandes te med en kvinna kände Frida att »här är jag på rätt plats!« Frida ville kunna prata med kvinnan om livet och om tron. Den sommaren förstod Frida att kärleken till de onådda, de som inte hört om eller känner Jesus, var Guds väg för henne. När Frida året därpå började dejta honom som kom att bli hennes man, var detta det första hon sa till honom. Hon visste inte var eller hur, men hon visste att på något sätt skulle hon leva nära muslimer och den förföljda kyrkan.

Så har det blivit! Frida har levt med sin familj i Sudan, i Sverige och nu på Afrikas horn och de onådda folkgrupperna där. Oro har funnits över hur allt ska gå, en del perioder har varit riktigt tuffa med depression och Frida har känt sig liten. Men Gud har haft koll! Gud får Frida att se skönhet i människor och platser på ett sätt som inte alla gör. När hon hör människor sjunga lovsång till Gud på språk som det är förbjudet att lovsjunga på, pirrar det i henne av glädje. För Frida finns det inget vackrare än att vara med där kristna som är förföljda kommer in i en gemenskap.

